

Slovo a pojem

Slovo je vlastně pouhým označením, jménem – ale pak svůj význam nenese samo sebou, nýbrž my jej musíme znát (být s ním seznámeni) už předtím, dříve. Ovšem tam, kde jsme vstoupili do říše pojmů a pojmovosti, přestává být pouhým označením něčeho (věci, předmětu, bytosti), ale přivolává do přítomnosti navíc intencionální model, který musel být pro ten účel speciálně vytvořen (někým). My jsme to mohli také pouze převzít a dál tradovat, prostě jsme – často i nevědomky, ale aktivně – vstoupili do světa pojmovosti. Ale co to vlastně ta pojmovost je? Jednak to je jakýsi „prostor“ („svět“) vztahů, nejrozmanitějších kontextů a jejich pseudo-aktivních vzájemných souvislostí, ale tím ještě nevykládáme, co to je vlastně ten „pojem“ a jaký je jeho „ontologický status“, v čem je jeho „skutečnost“. Neboť pojmy mají jakousi svou skutečnost, která není redukovatelná ani vyložitelná ze subjektivity, z myšlení samého, které se ovšem pojmovostí a pojmy spravuje, řídí. Pojmová intence je jistě součástí myšlenkových aktů a výkonů, ale pojem sám je to, k čemu je tato intence zaměřena. A je otázka, zda už jen proto můžeme mluvit o „intencionálním objektu“ (či „předmětu“ – vždyť jde spíše o „ne-předmět“, „non-objekt“! A slovo je označení toho, co vlastně není!

(Praha, 180125-1.)